

Chương 28

Mặc dù kì thi tốt nghiệp trung học phổ thông đã kết thúc nhưng chuyện Vệ Bắc bỏ thi môn Tiếng Anh đã nhanh chóng truyền đến tai tất cả các bạn thông qua internet và điện thoại. Buổi tối Diệp Sơ lên QQ, thấy Lâm Mậu Mậu gửi tới một emo “kinh ngạc”.

[Miêu Miêu]: Tớ nghe nói Vệ Bắc không thi môn Tiếng Anh?

[Mẹ A Bảo]: Hình như thế...

[Miêu Miêu]: Có chuyện gì vậy?

[Mẹ A Bảo]: Không biết.

[Miêu Miêu]: Không phải chứ? Cậu là bà xã của người ta mà không biết à?

[Mẹ A Bảo]: = =

[Miêu Miêu]: Thôi xong, thiếu một môn thì khó lắm!

Tiếc quá, cậu ấy đã tiến bộ nhiều như thế, giờ phải làm sao?

[Miêu Miêu]: Cậu ấy có học lại không nhỉ?

[Miêu Miêu]: Học lại khổ lắm đó...

[Miêu Miêu]: Diệp Tử à?

[Miêu Miêu]: Cậu vẫn ở đó chứ?

[Miêu Miêu]: ?????

[Mẹ A Bảo]: Tớ có chút việc, out trước đây. 88¹

[Miêu Miêu]: Ặc... 88

Tất máy tính, lòng Diệp Sơ như có lửa đốt. Mấy ngày nữa là có kết quả thi rồi... Dù kết quả của Diệp Sơ ra sao thì kết quả của Vệ Bắc cũng chắc chắn không tốt đẹp.

Kì thi quan trọng như vậy, tại sao cậu ấy lại đi đánh nhau?

Mấy ngày qua, Diệp Sơ cứ canh cánh mãi câu hỏi này. Nhưng nghĩ mãi mà chẳng ra, lẽ nào đối với cậu ấy việc đánh nhau còn quan trọng hơn thi tốt nghiệp? Hay là cậu ấy có nỗi khổ tâm gì...

Diệp Sơ nghĩ đến đau cả đầu, bỗng có tiếng mẹ từ trong bếp vọng ra: “Diệp Tử à, con xuống siêu thị dưới nhà mua cho mẹ lọ tương, nhà mình hết tương rồi”.

“Vâng!” Diệp Sơ trả lời rồi với tay cầm ví tiền đi ra cửa.

Siêu thị ở ngay gần khu chung cư. Bây giờ là giờ cơm tối nên nơi này vắng khách. Diệp Sơ đi đến kệ hàng, lấy một lọ tương. Đến lúc ra quầy tính tiền mới phát hiện trong ví rỗng tuếch.

Cầm chiếc ví rỗng không trên tay, cô và nhân viên thu ngân nhìn nhau, khóc dở mếu dở.

Diệp Sơ nói: “VẬY... ĐỂ em quay về lấy tiền...”

Cô còn chưa nói hết, thì một cánh tay ném tờ tiền lên quầy: “Tôi trả giúp cô ấy”.

Giọng nói quen thuộc vang lên, tim Diệp Sơ bất giác run lên. Cô quay đầu thì nhìn thấy Vệ Bắc đã đứng sau lưng tự lúc nào. Tờ mặt cậu vẫn còn vết bầm tím. Nhiều ngày không gặp, ánh mắt cậu dường như sắc bén hơn xưa.

“Không cần đâu, tớ về lấy là...” Diệp Sơ định thần lại, vội vàng nói.

“Nói linh tinh nhiều thế làm gì? Còn không mau cầm tiền đi.” Vệ Bắc mặt lạnh trừng mắt với nhân viên thu ngân.

Diệp Sơ âm thầm quệt mồ hôi lạnh: Thực ra cậu đang tới cướp phải không...

Từ siêu thị đi ra, không khí có chút khác thường.

Diệp Sơ cảm lợ nước uồng trong tay, cúi đầu đi sau lưng Vệ Bắc. Tiếng dép lê vang lên loẹt quẹt.

“Diệp Thừa Căn!” Vệ Bắc bỗng dừng bước.

“Hả?” Diệp Sơ vội phanh gấp, suýt nữa thì đâm sầm vào cậu.

“Cậu đi đường mà không nhìn à?” Vệ Bắc mắng.

Diệp Sơ: “...”

Hai người lại chìm trong im lặng, lát sau, Diệp Sơ chợt nghe cậu lẩm bẩm: “Xin lỗi...”

Cái gì cơ? Diệp Sơ giật mình, ngẩng đầu nhìn cậu.

Hai người hơn kém nhau đến hai mươi centimet chiều cao. Diệp Sơ ngẩng đầu lên nhìn cậu, trông chẳng khác gì một loài thú cưng bé nhỏ ngoan ngoãn.

Vệ Bắc cố kiềm chế không thò tay ra vò tóc cô, cậu dứt tay vào túi quần rồi nói: “Hôm thi Tiếng Anh, tôi đã không đi thi...”

Diệp Sơ rất muốn hỏi, tại sao cậu không đi thi.

Nhưng lời nói cứ nghẹn lại trên miệng. Cô hỏi: “Chắc bố mẹ cậu giận lắm?”

Vệ Bắc cười ảo não: “Có thể không giận à?” Rồi cậu chỉ vào mặt mình: “Kiệt tác của bố tôi đấy”.

Diệp Sơ lặng thinh không biết nên nói gì.

Hai người lại im lặng hồi lâu, bỗng Vệ Bắc quay lưng lại phía cô, đá mạnh viên sỏi dưới chân. Giọng nói của cậu rất nhỏ đến mức gần như độc thoại: “Chết tiệt! Tôi không đánh nhau, tôi đã hứa với cậu rồi mà, nhưng cái đám khốn kiếp ấy vậy lại không chịu để tôi đi...”

“Sao cơ?” Diệp Sơ nghe không rõ lời cậu nói, cô đứng sau lưng cậu, hỏi lại.

Vệ Bắc quay đầu lại, nghiêng răng: “Không có gì”.

“Vậy vừa nãy cậu...”

“Cái gì mà vừa nãy với không vừa nãy, tôi đi đây!”

Vệ Bắc nhắc chân định đi.

“Chờ một chút!” Diệp Sơ bỗng nhiên gọi giật lại.

Cậu dừng bước, quay đầu lại: “Sao?”

“... Tớ muốn trả lại tiền cho cậu.”

“Shit! Cậu không còn gì khác để nói à?” Vệ Bắc bực dọc chửi bậy một câu rồi bảo cô: “Đã bảo không cần, sao đám con gái các cậu phiền phức thế nhỉ?” Nói xong cậu nhắc chân bỏ đi, không hề ngoái lại.

Diệp Sơ đứng yên trong bóng tối, nhìn theo bóng dáng cậu rời đi, nghĩ mãi không ra rốt cuộc vừa rồi cậu đã nói gì.

Mấy ngày nữa lại trôi qua, cuối cùng cũng đã có kết quả thi tốt nghiệp.

Điểm của Diệp Sơ cũng không tệ, chỉ có môn Tiếng Anh lại thấp hơn dự tính mười mấy điểm. Dù thành tích vẫn đứng top đầu nhưng điểm số thấp hơn kia ảnh hưởng nghiêm trọng đến cơ hội đăng kí vào trường C của cô. Dựa vào điểm chuẩn các năm qua của trường C thì rất có thể cô sẽ bị trượt.

Con gái thi không đỗ trường mình muốn, đáng ra các bố các mẹ sẽ rất buồn. Nhưng không, khi biết được điểm số của Diệp Sơ, hai vị phụ huynh kia lại suốt ngày cười tít mắt.

Có rất nhiều trường đại học danh tiếng không hề thua kém trường C, thế nhưng con gái lại chỉ thích mỗi trường ấy. Nếu quả thực phải để con gái đến học ở tận thành phố xa tít tắp, lạ nước lạ cái ấy để chịu đựng cuộc sống vất vả thì chẳng thà để cô học luôn ở trường đại học trước cổng nhà cho xong. Ví dụ như trường F, tiếng tăm tuy không lẫy lừng bằng trường C, nhưng so với các trường khác trong nước thì cũng đâu có xoàng.

Thế nên, Lưu Mỹ Lệ hợp tác cùng ông xã, bắt đầu đêm ngày động viên con gái đăng kí nguyện vọng vào trường F.

“Con là con gái, cần gì phải đi đến chỗ xa xôi để bon chen với một đám mọt sách, kiếm chỗ nào an toàn thì hơn, ở lại đây mẹ cũng tiện bề săn sóc.” Lưu Mỹ Lệ ra sức khuyên nhủ.

“Còn tiết kiệm được chi phí đi lại nữa.” Diệp Kiến Quốc bên cạnh phụ họa.

“Đúng rồi, tiết kiệm được chi phí đi lại thì nhà ta sẽ mua đồ ngon ăn! Mỗi tuần con về nhà, mẹ sẽ dẫn con đi ăn HAAGEN-DAZS²!”

Diệp Sơ cảm thấy buồn cười, có lẽ trong mắt bố mẹ cô mãi mãi chỉ là một cô bé mập thích ăn kem thì phải.

Nhưng bố mẹ nói cũng có lí, ít nhất thì dựa vào điểm số hiện tại, đăng kí vào trường C sẽ rất mạo hiểm.

Trên đời này có vô số người điểm cao vẫn trượt, cô không muốn phải học lại như họ. Có lẽ cô nên nghe theo bố mẹ thôi.

Do dự mấy ngày, cuối cùng cũng đến hạn đăng kí nguyện vọng. Cẩm phiếu đăng kí nguyện vọng nhà trường phát, Diệp Sơ rơi vào tình huống vô cùng khó xử.

Rút cuộc là nên liều lĩnh điền trường C hay là chắc ăn điền trường F đây?

Dẫu sao cô cũng không phải tuýp người ưa mạo hiểm.

Sau một ngày suy nghĩ, Diệp Sơ quyết định nghe theo bố mẹ, đăng kí trường F. Đã chọn được trường, bước tiếp theo sẽ là chọn ngành.

Bố mẹ cô cảm thấy con gái đã chọn trường theo ý mình rồi nên việc chọn ngành sẽ để cô làm theo sở thích. Hai người cũng không can thiệp quá sâu nữa.

Chỉ có điều khi bố mẹ không can thiệp, Diệp Sơ lại chẳng biết chọn ngành nào. Từ nhỏ cô đã không tranh với đời, học lại đều, không lệch. Những chuyên ngành trùng trùng điệp điệp này chẳng qua chỉ là những dây kí hiệu trong mắt cô mà thôi. Ngành nào cũng thế cả.

Cứ do dự mãi, cuối cùng lại phải lần nữa đến trước hạn cuối một ngày.

Buổi tối Lâm Mậu Mậu gọi điện hỏi xem Diệp Sơ quyết định học khoa gì. Cô ấy bảo đã chọn ngành Y, chuẩn bị sau này sẽ tay dao tay kéo. Còn Triệu Anh Tuấn thì nghe nói đã chọn ngành Khảo cổ, chắc định cống hiến cả đời cho các thể loại xác ướp.

Chỉ còn mỗi Diệp Sơ vô định nhìn vào tờ phiếu nguyện vọng trống trơn.

Suýt nữa thì cô đổ xúc xúc chọn, nhưng xúc xúc trong tay chưa kịp rơi xuống thì cửa sổ đã bị sỏi đập vào, vang “cốp” một tiếng.

May mà cả nhà đang xem ti vi, nếu không sợ rằng mẹ cô sẽ tưởng nhà có trộm.

Diệp Sơ mở cửa sổ, thấy Vệ Bắc đang cầm viên sỏi đứng dưới lầu, hình như cậu sắp ném tiếp viên thứ hai.

“Làm gì thế?” Diệp Sơ hỏi.

“Xuống đây!” Vệ Bắc thấp giọng gọi.

Cái con người này không thể dùng phương pháp văn ngành hơn được sao? Diệp Sơ rầu rĩ vô cùng, nhưng vẫn lấy có xuống tầng.

Ở bên dưới, Vệ Bắc đang đứng đợi cô dưới tán cây. Cậu mặc chiếc áo phông màu xanh nước biển, vết thương trên mặt đã lành, toàn thân cậu tỏa ra sức sống tươi mát mà sáng khoái.

“Có việc gì thế?” Diệp Sơ hỏi.

“Bố đã sắp xếp cho tôi học trường công an.” Vệ Bắc nói thẳng vào vấn đề, giọng cậu rất phấn khởi: “Mặc dù không phải Đại học C, nhưng vẫn trong cùng một thành phố, tôi đã tra rồi, từ trường đó đến trường C rất gần, ngồi xe buýt là đến”.

Diệp Sơ sững sờ, cô buột miệng: “Tớ không đăng kí trường C”.

“Cái gì?” Mặt Vệ Bắc lập tức biến sắc, hẳn là cậu không ngờ Diệp Sơ lại nói như vậy.

“Điểm thi của tớ không tốt, đăng kí trường C sợ trượt, mẹ bảo tớ đăng kí trường F.” Diệp Sơ thành thật nói.

“Mẹ cậu bảo thi vào đâu thì cậu thi vào đó hả? Sao cậu lại không có chính kiến gì thế?” Vệ Bắc bỗng phát cáu.

Thấy cậu tự dưng như thế, Diệp Sơ cũng hơi giận: “Bố cậu cũng sắp xếp cho cậu học trường công an, cậu cũng nghe theo còn gì? Cậu thì có chủ kiến chắc!”

“Tôi!” Vệ Bắc chán nản gào lên: “Mẹ kiếp! Chẳng phải vì tôi tưởng cậu muốn học trường C à?”

“Ai bảo với cậu là tớ nhất định sẽ học ở đó hả?”

“Cậu!” Vệ Bắc chỉ tay về phía cô, giận đến suýt hộc máu: “Diệp Thừa Căn, cậu cố ý chơi tôi phải không? Chết tiệt! Nếu không vì đã hứa với cậu thì liệu tôi có đứng yên cho chúng nó đánh không? Có muộn giờ thi không? Giờ cậu nói rõ cho tôi biết, cậu không vào trường C thì cậu bảo tôi học ở đâu hả?”

“Cậu nói cái gì?”

Vệ Bắc lúc này mới phát hiện ra mình đã lỡ mồm, cậu lập tức im bặt.

“Vì tớ cậu mới đến muộn giờ thi sao?” Diệp Sơ hỏi dồn.

“Cái gì mà vì cậu với chả không vì cậu, phiền phức quá!”

“Này! Chính cậu đã nói là vì tớ còn gì?” Diệp Sơ bỗng dưng hơi kích động.

Thấy cô như thế lúc này Vệ Bắc mới quay đầu, tránh ánh mắt cô, bĩu môi lầm bầm: “Tôi đã hứa với cậu là sẽ không đánh nhau nữa...”

Diệp Sơ giận đến phát run, suýt nữa thì đấm cho cậu một phát: “Cậu là cái đồ ngu ngốc, cậu bị đần à? Lúc không nên đánh thì ngày nào cũng đánh, lúc cần đánh thì lại không đánh trả, óc cậu toàn bã đậu hả?”

“Đúng vậy, tôi óc bã đậu nên mới đi thích cậu!” Vệ Bắc gằn như gào lên, sau câu ấy, cả hai người cùng đờ ra.

Đêm khuya vắng lặng, bầu trời trong vắt, thấp thoáng những vì sao lấp lánh.

Hai người đứng dưới tán cây, ánh sao len qua kẽ lá, rọi lên người họ.

“Cậu học trường công an đi!” Diệp Sơ thở dài, phá vỡ không khí yên tĩnh dài dang dặc: “Tớ đã làm liên lụy đến cậu một lần rồi, không muốn có lần thứ hai đâu”.

Vệ Bắc nghiêng rặng, không đáp.

“Có lẽ chúng ta không hợp đâu, chẳng qua cậu chưa phát hiện ra thôi, tớ cũng không xứng đáng để cậu... làm gì thế?” Cô chợt nhận ra mình đã bị ôm chặt. Cô muốn giãy giụa nhưng lại bị cậu siết chặt vào trong ngực.

“Diệp Thừa Căn, cậu có biết mấy câu cậu vừa nói tuyệt tình đến mức nào không?”

Tim Diệp Sơ đau nhói, cô cúi đầu.

“Nếu như cậu muốn tôi đi thật tôi sẽ đi. Nhưng...” Vệ Bắc đưa tay ôm lấy khuôn mặt cô: “Nếu trước khi đi mà không được hôn cậu một lần cho tử tế, tôi sẽ nuối tiếc suốt đời mất”.

Nói xong, cậu không chút do dự cúi xuống hôn lên môi cô.

Lần đầu tiên Diệp Sơ không vùng vẫy. Cô cảm nhận được làn môi cậu nhẹ nhàng dán xuống, bờ môi tiến sâu vào từng chút một, cử chỉ nào cũng chứa đựng sự dịu dàng chưa từng có.

Nụ hôn vừa dừng lại, Vệ Bắc đứng thẳng người, đôi mắt sâu thẳm của cậu dường như chứa cả một biển sao giữa màn đêm.

Cậu chỉ tay lên sao Bắc Đẩu trên trời: “Nhớ kỹ nhé, ngôi sao sáng nhất chính là tên của tôi, sau này cảm cậu nhớ nhầm!”

Ngày hôm đó, Diệp Sơ về nhà, ngây người nhìn thật lâu vào ô ngành học còn trống.

Cô ngẩng đầu nhìn qua cửa sổ, thấy ngôi sao Bắc Đẩu lấp lánh phía chân trời, một lúc lâu sau, cô cúi xuống điền vào phiếu đăng kí mã ngành: Thiên văn học.

Lúc cô nhìn lại, sao Bắc Đẩu vẫn đang tỏa sáng lấp lánh nhất, rực rỡ nhất.

Diệp Sơ nghĩ, có lẽ cả đời này cô sẽ không quên tên của người con trai ấy.

Chú thích :

1. Số 8 trong tiếng Trung đồng âm với “bye” (tạm biệt) trong tiếng Anh.
2. Nhãn hiệu kem cao cấp rất nổi tiếng của Mỹ.